

LUMINA BIBLIEI

1 APRILIE 1930

Numărul 4

GUMINA BIBLIEI

REVISTA LUNARA

CUPRINSUL:

Timpul pentru cina Domnului din 1930	50
Desfătează-te în Domnul	51
Suferind de boală spirituală	54
Indem pentru cei căldicei	54
Pot să devin ziditori	55
Ziua Sâmbetei	55
Binecuvântările	56
Siguranța mea (poezi)	57
Jehova este neîntrecut	58
În curs de împlinire	60
Scrisori interesante	63
Ruga mea (poezi)	64

ABONAMENTE:

Pentru România pe un an:	140 lei
pe jumătate de an:	70 lei
Pentru Cechoslovacia pe un an:	24 Kč
pe jumătate de an:	12 Kč

ADRESA PENTRU COMANDA:

Carol Lisetz, Viena XVI, Panikengasse 36, - Austria.

Timpul pentru Cina Domnului din 1930.

Luna Nizzan, după datele corespunzătoare se începe cu apariția luni noi, ce cade cel mai aproape de equinopțiul de primăvară. Luna nouă ce cade cel mai aproape de equinopțiul de primăvară a anului 1930 începe la 30 al luni Martie ora 12 minute 46.

Regula socotelii este, ca să luăm ziua ultimă și nu cea dintâi și astfel să începem socoteala. Astfel începând de la această zi, ziua patrusprezecile, adică 14 Nizzan cade pe ziua de 12 Aprilie ora 6 seara. Astfel timpul Cinei Domnului în anul acesta este în ziua de 12 Aprilie seara după orele 6. Consacrații Domnului, fie pe orice parte a pământului, acolo sărbătorește Cina pentru amintirea morții Domnului unde locuiesc.

Totodată rugăm pe corespondenții esau secretarii singuratecelor adunări, ca imediat după ce Cina a avut loc, să raporteze la adresa acestei reviste numărul membrilor care au luat parte la ea.

LUMINA BIBLIEI

Viena

1 Aprilie 1930

No. 4

Desfătează-te în Domnul!

„Atuncia te vei desfăte întru Iehova și eu te voi face să te pui pe înălțimile pământului, și te voi face să gusti moștenirea părintelui tău Iacob; căci gura lui Iehova a cuvântat.“ — Isaia 58 : 14.

IEHOVA iubeste pe aceia, cu care a făcut legământ și în special arată un deosebit interes față de starea lor. Aceștia trebuie să se poarte după regulile, pe care Dumnezeu le-a dat spre conducerea alor săi; pentru că de altfel, nu ar putea locui pe vecie în casa lui. Iubirea lor față de Cel prea Înalt, trebuie să fie lucrul cel mai pre sus decât toate. Dacă unii fiii ai lui Iehova ajung în ceva pericol, atunci îi anunță pentru binele lor. Profetul lui Dumnezeu face o comparație evidentă între aceia care se desfătează în progresul lor spiritual, sau în dezvoltarea creaturii, și între aceia, care se desfătează în facerea voinței lui Dumnezeu. Arată, pentru ce nu află cei dintâi plăcere înaintea lui Iehova, și astfel pentru ce sunt în pericol, și că cei din urmă, pentru ce corespund îndrumărilor legii.

2. Dola un timp încoace, după cum cetitorii o știe bine, revista nu se ostenește a arăta importanța serviciului pentru vestirea numelui lui Iehova. Această încurajare continuă pentru importanța serviciului, poporul lui Dumnezeu a primit-o în diferite chipuri. Unii au criticat revista și pe editorii ei. Au zis, că ei scriu prea mult despre serviciu. Unii au devenit asprii în criticare și cu amărăciune au vorbit împotriva revistei și acelor, care o editează. Alții au mers mai departe și s-au exprimat părerea, că Societatea, ar fi numai un comerț cu cărți, care urmărește câștigul de bani. Această susținere, nu numai că este falsă, dar este și brutală. Invinuirea însă nicidecum nu a împiedecat revista ca să îndemne pe credincioși și pe mai departe la serviciu, deoarece este deplin convinsă, că voința lui Dumnezeu este aceasta.

3. Rezistența disperată devine tot mai rea. Cei care spunem aici, nu o spunem pentru interesul celor ce se opun, pentru că puțină speranță este, ca aceia, care s'au umplut de amărăciune și ură, să se reîntoarcă la calea potrivită. Conducătorii opoziției, având influența asupra celor slabi, i-a îndemnat, ca să nu se mai intereseze de lucrul Domnului și astfel au devenit căldice. În interesul acestor de pe urmă trebuie să se dea încurajarea, după cuvântul Domnului; căci revista a încercat și nu se

va osteni s'o facă și pe mai departe. Dacă revista nu va îndemna și nu va arăta importanța serviciului, atunci Dumnezeu în acest scop se va folosi de altă unealtă.

4. Un alt grup al poporului lui Dumnezeu s'a bucurat mult de acele adevăruri prezente, pe care Domnul a dat poporului său prin revistă, și de importanța de a lua parte la serviciul activ. Aceștia au devenit tari în Domnul și plăcerea lor este, că pot lua parte la serviciul Domnului. Își află mare bucurie în serviciul din afară, înțelegând, că Dumnezeu a chemat un popor pentru numele său, și că acest popor trebuie să dovedească supunere față de poruncile sale și să cânte lauda numelui său. — Fapte 15 : 14; 1 Petru 2 : 9, 10; Isaia 43 : 10, 12.

5. Revista nu se năzuiește să se apere și nici nu vrea să-și justifice purtarea arătată în indemnul dat spre încurajarea serviciului. Nu este lipsă de aceasta. Dacă însă unșul Domnului are dovadă scripturală, că purtarea revistei a fost și este în armonie cu cuvântul Domnului, atunci aceasta îi va întări credința. În Scripturi aflăm destule dovezi, care arată, că revista are dreptate, dacă dă indemn spre serviciu. Profetia examinată aici, face o parte din mulțimea dovezilor ce se referă la serviciu.

6. Profetia se începe cu aceste cuvinte: „Strigă cu gură mare, nu te opri, ca o trâmbiță înaltă vocea ta, și spune poporului meu fărădelegile lui. Și casei lui Iacob păcatele sale.“ (versul 1) Aceasta este porunca lui Dumnezeu dată rămășiței sale credincioase, care li îndeamnă, să ducă o veste acelor, care fac parte din casa Domnului. Faptul, că fac parte din casa lui Iacob, arată, că este vorba de aceia, care au făcut legământ cu Dumnezeu. Vestea este o avertizare acelor, care au neglijat sau au nesocotit împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. Se referă la aceia, care se îngrijesc numai de sine și sunt egoiști, și care se uită numai la acia ziuă, când vor fi atât de buni, și până când își vor fi dezvoltat așa un caracter, că Dumnezeu va dori, să-i aibă în cer, ca să-i ajute la cărmuire. Această clasă este exact aceia, care în decursul perioadei Laodicea, este muștrată pentru starea ei căldiceă sau pentru indiferența ei față de împlinirea

poruncilor lui Dumnezeu. Dumnezeu zice rămășiței, ca vestirea să n'o facă într'o formă indoielnică, și când face aceasta, să nu se erute. Rămășița trebuie să dovedească sânguință într'aceia, că spune și altora această vestire, cu scopul, ca cel căldicel să se poată întoarce, să se silească a veni în armonie cu Dumnezeu și să facă ceea ce poruncește acum Dumnezeu.

⁷ Profetul spune mai departe: „In toate zilele mă caută, le place să aflu căile mele, ca un popor ce lucrează dreptatea, și n'a părăsit ordinul Dumnezeului său. Cer dela mine hotărâri drepte, le place să se apropie de Dumnezeu.” (vers 2) Aici Iehova vorbește de starea aceluia, care nu face ceea ce ar putea face spre lauda numelui său, conform poruncilor sale. Clasa, către care sună vestea, măsură dezvoltarea sa spirituală cu calea Domnului, sau cu măsura Domnului. Ei să bucură că au adevărul, se roagă cum le arată Scriptura, și în aparență dorește apropierea lui Dumnezeu. În asemănare fariseilor de odinioară, așa vorbește către Dumnezeu: „Noi te servim pe Tine și acumă ne și binecuvintezi pe noi?” Ei se mulțumesc, că au primit adevărul, și îl studiază, dar nu se nizuiesc să împlinescă acela porunci ale lui Dumnezeu, care se referă în special la acest timp. Această susținere o întărește și următoarele cuvinte a profetului:

⁸ „Cum postim zic ei și tu nu vezi? Chinuim sufletul nostru și tu nu îi seamă? Eacă, pentru că în zilele posturilor voastre vă găsiți plăcerile voastre și necăjiți pre toți servii voștri.” (versul 3) Cei căldicei sunt aici închipuiți, cașicun ar pune această întrebare lui Dumnezeu. Ei mărturisesc împotriva lor înșiși. Ei spun: „Am postit și ne-am chinuit sufletele noastre, ne-am rugat și am plâns, am mărturisit de iubirea noastră față de alții și totuși, pentru ce nu ne-ascuți?” Dumnezeu le răspunde la întrebările puse. Prin profetul său le spune, că cu toată că au postit, s'au adunat, s'au rugat, totuși nu au avut bucurie adevărată în Domnul. După însemnarea traducerei engleze, sfârșitul versului sună astfel: „Ne-au pretins cu autoritate lucruri, cu care au supărat pe alții.” Dumnezeu le spune, că ei au plăcere în ei înșiși și în aceia, că au ocazie ca să spună și altora: ce trebuie să facă în privința dezvoltării caracterului și al iubirii frățești. Ei joacă rolul „sunt mai sfânt decât tine”. Vorbește una și fac alta. Profetul Domnului continuând vorbirea sa către această clasă și demonstrarea purtării lor nepotrivite, zice:

⁹ „Eacă postiți spre ceartă și sfadă, și bateți cu pumnul nelegiurii, nu postiți cum se cade în aceia zi, ca să se audă sus vocea voastră.” (vers 4) Le place să-și preamărească meritele și caută să dovedească ce purtare potrivită au. Mult timp folosesc pentru judecarea fraților după măsura lor. Fac deosebire între sine și alții și caută să atragă atențiunea asupra lor, ca să vadă alții ce caracter frumos și-au dezvoltat. Mare plăcere au să se privească pe sine înșiși, dar nici decum nu au

plăcere în prânărirea numelui lui Dumnezeu. Postul cel fac și ruga lor de sfințenie deschid drumul cerței, sfădei și al bății (spirituale).

¹⁰ Dela un timp anumit încoace, mulți consacrați cred într'adevăr, că lucrul lor principal este, ca să-și desvolte un caracter plăcut, pe baza căreia Dumnezeu îi va primi. În perzența altora vorbește pe un ton ceremonios și încet. Toată purtarea lor dovedește că se chinuiesc. Dacă povestese experiențele lor, atunci le place să spună cât au suferit pentru adevăr. Caută să arate o purtare blândă, posomorâtă ce ar arăta o supunere deplină față de Domnul. La întruniri își apleacă capetele cu smerenie și suspin, ca unul care se îmbracă în sac și cenuse și se află în mare mizerie. Își sugestionează, că o astfel de purtare îi place Domnului, și că astfel de purtare trebuie să dovedească, ca să poată ajunge în cer. Astfel cred, că prin post și prin chinuirea de sine, vor omorâ pe omul vechi și vor desvolta în mod minunat pe cel nou.

¹¹ Dacă unul ca acesta este bătrân al adunării de mult timp, atunci desigur, va avea influență asupra celorlalte membre. În fața adunării în vorbire precum cu toate faptele sale face să creadă atât pe sine însuși cât și pe alții, că dânsul este un individ, care este gata și copt, ca să meargă în cer. Natural, că el în calitate de bătrân al adunării vede înjosire al funcțiunii sale importante și onorabile, să iei parte la lucrul din afară. Influența sa conduce și pe alții la convingerea, să fie și dânsii așa ca dânsul și ca să aibă o purtare asemănătoare lui. Este de observat, că aceștia așa apar înaintea adunării cu capetele plecate ca papura coaptă. Prin faptele lor, care răsună mai tare decât orice vorbire, ei zic: „Uitați-vă la noi, noi suntem mai sfinți decât voi. Uitați-vă ce minunat neam dezvoltat caracterele! Invațați dela noi să puteți ajunge starea aceia fericită, pe care noi am ajuns-o prin meditație evlavioasă și prin dezvoltarea iubirii frățești.

¹² Iehova ne arată în cuvântul său, că nu se bucură de astfel de purtare. Dacă ar avea lipsă de niște creaturi frumoase, plăcute și mărețe în cer, să-i dea mână de ajutor la cârmuire, atunci ar fi ales dintre ingerii sfinți și desăvârșiți. Dumnezeu nu are lipsă de nimenia, ca să-i ajute în cârmuire. El a ales dintre oameni un popor, pentru numele său, căruia i-a dat privilegiul, ca să-i preamărească numele prin povestirea altora despre meritele lui. Dacă cineva se mândrește înaintea altora cu meritele sale, acela nu preamărește pe Dumnezeu și nici nu servește planul lui Dumnezeu ce se referă la om. Lucrul, pe care Iehova îl încredințează unșilor său, este, ca să arate prin supunerea lor față de poruncile sale, supunerea și predarea lor deplină față de El.

¹³ Accia, care sunt pătrunși de importanța lor proprie și de purtarea lor evlavioasă, ce ar voi să facă să primească și alții, nu sunt plăcuți lui Dumnezeu. El nu le pretinde ca să-și închino capetele ca papura. Așa le

spune acestora: „Oare acesta este postul pe care l'am ales? Să-și chinuiască omul sufletul o zi! să-și plece capul ca papura, și supt dânsul să-și așterne sac și cenușă! Post vei numi acesta și zi binoprimită lui Iehova?” (vers 5) Iehova priuș aceste cuvinte arată, că nu are plăcere în purtarea aceloră, care-voiesc să convingă pe alții prin înfățișarea lor tristă și evlavioasă, că s'au desvoltat în asemănarea lui Christos. Nu există în Scriptură dovadă, că Isus ar fi făcut vre-odată așa ceva. Chiar dimpotrivă, așa vorbește către ucenicii săi: „Când postești, nu fiți ca fățarnicii posomorâți, căci își întunecă fețele, ca să se arete oamenilor, că postesc. Adevărat zic vouă, ei își iau plata lor. Iar tu când postești, ungeți capul și spalăți fața, ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns și Tatăl tău, care vede într'ascuns îți va răsplăti.” (Matei 6 : 16—18) Regula expusă aici de Isus, se potrivește întocmai cu ceiace spune profetul. Dacă cineva servește pe Domnul, toată înfățișarea lui exterioară trebuie să arate, că inima lui este plină de bucurie.

¹⁴ Acela, care crede, că locul său este pe tribuna de vorbit unde trebuie să se prezinte în haine negre și capul său trebuie să-și l'aplece la rugăciune în prezența altora, acela dovedește egoism cu purtarea sa, ceiace este chiar contrarul iubirei. A pofti cinste din partea altora înseamnă egoism. Iubirea adevărată însă se dovedește prin dorința sinceră și adevărată de a primi aprobarea lui Dumnezeu, prin credincioșia noastră față de dânsul. Dacă cineva iubește într'adevăr pe Dumnezeu, acela își dă toată silința, ca să cunoască voința lui Dumnezeu și s'o poată împlini. Făcând aceasta, va primi o înfățișare fericită, și într'adevăr se va bucura, deoarece se desfătează în Domnul. (1 Ioan 5 : 3; 14 : 21) În continuare Domnul spune poporului său, că ce post este bineprimit și plăcut înaintea lui.

¹⁵ „Au nu este acesta postul pe care l'am ales? Să deslegi lanțurile nelegiuirei, să desfăci legăturile jugului, să lași liberi pe cei apăsați, și să sfărâmi orice jug?” (vers 6) A posti înseamnă, ca să ne reținem de toate acelea, care ar fi plăcute și potrivite corpului, ca să avem mai mare bucurie, de a ne folosi de timp și zel pentru prea mărirea numelui lui Iehova. Acest fapt este închipuit prin postul literal. În Scriptură nu vedem nicăiri așa ceva, ce ar putea îndreptăți pe un creștin, ca să postească, ca prin acest fapt să atragă asupra sa atenția altora.

¹⁶ Dacă o profecție se află pe cale de împlinire și poporul lui Dumnezeu recunoaște aceasta, atunci a sosit timpul bucurici și al îndeplinirii acelu lucr, ce arată profetul. În acest timp Dumnezeu arată alor săi, că mulți prizonieri sunt, care au lipsă de ajutor. Conducătorii nelegiuiri i-au legat ca pe niște robi, și iau ținut în organizațiile și sistemele lor sub influența lor, și chiar îi mai țin și acuma. Robii strigă acuma către Dumnezeu, care ascultă strigătele lor. Dumnezeu poruncește popo-

rului său uns, ca să ducă acestor prizoniere vestea eliberării, și le arată marele privilegiu de care au parte prin aceia, că stau cu totul de partea Domnului. Poruncește celor unși, ca să deie prizonierilor așa ceva, ce îi face capabili să-și rupă lanțurile și să scape.

¹⁷ Maideparte se află în adunările studenților, în Biblie de accia, care sunt legați și prinși în jugul făcut de bătrânii adunării, care pășesc pe cale greșită. Dacă un conducător, sau bătrân, care demult timp se află în fruntea adunării, nu voiește să facă ceva pe terenul serviciului din afară, ca să vestească evanghelia și altora și îndeamnă adunarea, că e cu mult mai important să mediteze în liniște și cu evlavie, prin aceasta influențează pe unii pe care-i leagă și îi face să devină căldicei. Deoarece starea căldicică le este spre pagubă, Dumnezeu poruncește rămășiței credincioase, ca să străge tare în ajutorul lor, cașicum ar suna din trâmbițe, și să nu tacă, ca să se poată trezi, cei căldicei. Domnul spune aceloră, care au aprobarea sa, ca să-și deie toată năzuința spre ruperea jugului acestora, și ca să deie mână de ajutor, aceloră care sunt legați, ca să poată vedea măreția sa.

¹⁸ Toată binecuvântarea vieții se pogoară dela Dumnezeu, deoarece El este marele dătător de viață. Poporul trebuie să-l cunoască pe El și pe Fiul său iubit, ca să poată primi viață. Ei trebuie să se departe de orice, ce i-ar îndrepta spre închinare către făpturi. Adorarea oamenilor, este un mijloc viclen al lui Satan, cu scopul, ca să întoarcă pe oamnici dela Dumnezeu. Imbrăcat cu o purtare serioasă și evlavioasă se urmărește numai scopul să fie laudat de oameni. Acel om, care apucă această cale, începe să se închine meritelor sale proprii și încurând uită, că toate numai lui Dumnezeu poate să mulțumească. Astfel se împovorează, ba mai încetușează în jug și pe alții, care sunt sub influența lui și îi împiedecă să vadă ce mare privilegiu este preamărirea numelui lui Iehova și a se desfăta în El.

¹⁹ Dumnezeu s'a îngrijit de pâinea sau hrana spirituală a poporului său și obligă pe fiecare uns al său, ca să împărțescă această pâine celor ce flămânez după ea. Nici unui consacrat al lui Dumnezeu nu i se poruncește, ca să se hrănească numai pe sine și să mediteze asupra acelor lucruri ce a primit. Isus a declarat, că este cu mult mai bine a da, decât a primi. Această este regula depusă. Și aceia, care împărtășesc și pe alții în binecuvântarea adevărului, nu numai că ei se nutresc, dar nutresc și pe alții și astfel toți se împărtășesc de binecuvântări. Dumnezeu spune ce-i place lui, cum arată prin gura profetului:

²⁰ „Au nu este ca să împărți pâinea ta celui flămând, și să duci în casa ta pro săracii, cei fără adăpost? Când vezi pe cel gol, să-l îmbraci și să nu te ascunzi de însăși carnea ta?” (vers 7) Aici nu spune Domnul poporului său, ca să se ascundă în cascele lor, sau în localul de adunare, ci dimpotrivă, ca să meargă afară și să ducă pâinea vieții celor, care o flămânzesc. Să cerceteze pe

acea, care se căiese și suferă mizeric și să-i mângâie prin accia, că le duce hrana adevărului. Să-i cerceteze pe aceea, care nu iau parte la serviciul Domnului și să le spună ce mare privilegiu este pentru dâșii, ca să steie cu totul de partea Domnului și să-l servească.

²¹ Acea, care ascultă cuvântul lui Dumnezeu, pe care numai îl înghitească ca buretele, dar altora nu dau din el nimic, aceea se înșeală ei înșiși. „Facetivă dar implinitori ai cuvântului și nu numa auzitori, înșelându-vă pe voi înșivă.“ (Iacob 1:22) Aceasta este o dovadă hotărâtă, că accia, care numai ascultă cuvântul lui Dumnezeu, dar nu caută să-l implinească așa dupăcum Dumnezeu a poruncit, aceea se înșeală ei înșiși. Domnul arată lămurit, că nu-i place formalitatea. Mulți sunt azi accia, care nu au păstor bun, deoarece păstorii rui i-au condus pe căi rătăcite. — Ezechiel 34:2—10.

²² Unul credincios față de Dumnezeu, trebuie să exercite slujba sfântă și adevărată dumnezeiască. „Slujba curată și neintinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru este, ca să crecetăm pe orfai și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neintinați de necurățiile lumii.“ (Iacob 1:27) Mare deosebire este între „religiune“ și slujba lui Dumnezeu curată. Unul trebuie să încunjuro orice împăcare cu vre-o parte al lumii. Cu atât mai mult ar trebui să vorbească poporului, de guvernarea binecuvântată a lui Dumnezeu, care nu peste mult le va aduce seapare și binecuvântări. — 1 Ioan 4:17,18.

Suferind de boală spirituală

²³ Accia, care au fost împotriva, și sunt și aztăzi, ca faptele minunate ale lui Iehova, să se predice poporului din prag în prag, sunt bolnavi spiritual. Ei se potignesc în accia, care iau parte la serviciul activ din afară. Astfel de boală sufletească numai Domnul poate să vindece, însă accia, care doresc să se vindece, trebuie să urmărească îndrumările Domnului. Doimnul poruncește unșilor săi, ca să strige cu putere spre binelă acestori bolnavi ca să poată vedea drumul potrivit al vindecării.

²⁴ Mulți dintre aceștia bolnavi spiritual spun o critică aspră despre revistă și despre accia, care iau parte la lucrul activ. Aceștia n-au luat parte activă la lucrul perioadei Elizei al bisericii și această inactivitate le-a mai mărit boala spirituală. Tot așa vorbește: „Nu prunim hrană spirituală îndestulitoare; am dori să auzim mai mult despre accia, cum trebuie să ne desvoltăm caracterul și iubirea frățescă cum s'o arătăm mai potrivit. Noi nu trebuie să vorbim despre lume, și despre organizația ei apăsătoare.“ Aceste plângeri servesc de dovadă, că cei ce le spun, sunt bolnavi spiritual. Dumnezeu în principiu așa le vorbește: „Dacă dovedeți supunere față de poruncile mele și dacă duceți altora adevărul, vestind astfel numele și planul meu, boala voastră so va vindeca.“

²⁵ Referitor la aceasta profetul continuă: „Atuncia lumina ta va răsări ca zorile, și sănătatea ta iuto va

crește, fericirea ta va merge înaintea ta, și mărirea lui Iehova va fi coada armei tale.“ (vers 8) Este un fapt bine cunoscut și de netăgăduit, că accia, care sunt neactivi, indiferenți și căldicei, nu au văzut și nici nu au priceput descoperirile profețiilor, decând Domnul a venit la templul său. Se căiese asupra trecutului și se amăgesc, că Domnul în cele zecă ani din urmă nu s'a mai îngrijit pentru poporul său de nici o hrană spirituală. Accia hrană spirituală care Dumnezeu a dato clasei Iie, era după voința lui Dumnezeu și trebuia înțeleasă atunci. Dumnezeu însă nu a oprit atunci descoperirea adevărilor. Accia, care fac tot ce le stă în putință, sunt în unitate cu Dumnezeu și cu Isus Christos, sunt accia care umblă în lumină. (Ioan 1:7) Accia însă care au fost aduși în legământ, și care critică activitatea fraților lor, sunt neactivi, leneși și căldicei, umblă orbi și nu pot vedea frumuseța adevărului, pe care Dumnezeu îl descopere acuma unșilor săi. — 2 Petru 1:9; Apocalips 3:17.

²⁶ Dacă cel căldicel s'ar trezi și ar apuca calea pe care Domnul i-o arată, atunci nu numai că s'ar vindeca de boala lui, dar dupăcum spune Domnul „dreptatea sa ar merge înaintea lui“ (traducere ungurească). Cel uns știe și vede că umblă pe drumul potrivit și deaccia este drept. Doimnul nu poate să aprobe pe nici un om, care se mândrește cu meritele sale proprii. Profetul mai adogă (traducere Cornilescu): „și slava Domnului to va însoți“. Aceasta înseamnă, că Dumnezeu s'a îngrijit de scut împotriva atacurilor dușmanului de dindărăt, așa că dușmanul nu poate ataca dindărăpt, ca să-i reușească. Cei vindecați vor cunoaște apoi, că umblă pe drumul potrivit și că se află în siguranță deplină.

²⁷ Rămășița acuma ocupă locul în fruntea micuței armate a Domnului, și cei căldicei au posibilitatea să se vindece și să-i urneze. Accia, care pășesc înainte, nu pot să observe pe dușmanul, care se apropie pe furiș, însă Iehova se îngrijește de scut atât în partea dinainte cât și în partea dinapoi. „Căci nu veți ieși cu înșcală, nici nu veți merge cu fuga, căci Iehova merge înaintea voastră și Dumnezeu lui Izrael este coada armiei voastre.“ (Isaia 52:12) Această promisiune scumpă a Domnului, aduce bucurie și asigurare deplină tuturor acelor unși, care știu, că dușmanul îi pândește să-i nimicească.

Indemn pentru cei căldicei

²⁸ Domnul spune celor căldicei, că jugul, pe care l-au luat asupra-le le cauzează ca să-și aplece capul ca papura, ca să aibă o înfățișare tristă și ca să se vadă pe dâșii că doresc să fie ridicăți la cer depe pământ. Dar dacă ar fi loviți de aprindere de plămâni, atunci imediat ar fugi după medic. Aceștia nu au intrat în bucuria Domnului, deoarece nu apreciază faptul, că a sosit timpul, ca numele lui Iehova să se justifice și ca poporul să scape de sub apăsare. Dumnezeu le întinde mai întâi ocazie ca să so vindece și să între în bucuria Domnului,

și numai după ce se trezesc și dovedesc supunere față de El, vor fi ascultați.

²⁹ Domnul spune apoi: „Atuncia vei chema și Iehova va răspunde, vei striga și el va zice: Iată-mă!” Domnul le mai înșiră, ce fel de condițiuni trebuie să întrunească, ca să poată fi ascultați care condițiuni următoarele cuvinte a profetului ni le arată: „De vei depărta din mijlocul tău jugul, arătarea cu degetul și vorbirea nelegiuirei.” — vers 9.

³⁰ Rămășița cu bucurie răspunde la chemarea Domnului, ca să ducă vestea împărăției popoarelor, zicând: „Iată-mă trimite-mă pe mine!” (Isaia 6 : 8) Dumnezeu acuma spune celui căldicel, ca să se trezească și să facă asemenea, ca să primească binecuvântările lui. Dumnezeu așa vorbește prin profetul său: „De vei întinde sufletul tău către cel flămând, și vei sătura sufletul întristat; atunci lumina ta va răsări în întunec, și întunecul tău va fi ca miază ziua.” (vers 10) Cu alte cuvinte Domnul zice: „Ieșiți afară din încușeala tăcerii și ocupați-vă cu acția, ca să duceți altora vestea adevărului!” Spre încurajarea acestei clase Dumnezeu promite pe mai departe, că supunerea lor, le va îndepărta rugăciunile lor de frică și starea lor posomorată, din care pricină sufăr, și le va da pace și bucurie în ceiace va face pentru dânșii.

³¹ „Și Iehova te va conduce pururea, va sătura sufletul tău în secetă, și va întări oasele tale; și vei fi ca o grădină adăpată și ca un izvor de apă, apele căruia nu lipsesc.” (vers 11) Acelora, care se supun în acest fel, li este promis, că adevărul și bucuria ce le dă adevărul, nu va seca pentru dânșii.

Pot să devină ziditori

³² Este cunoscut înaintea fiecărui consacrat, că dela 1918 multe desbinări s'au produs în rândurile poporului lui Dumnezeu, cauzate de purtarea nepotrivită al unora, care odinioară au pornit pe calea potrivită. Pe unii i-a îndemnat purtarea nepotrivită a altora, ca să se retragă dela activitate. Rămășița ocupă loc în fruntea organizației lui Dumnezeu depe pământ, dar acuma El face promisiunea, că și cei schiopi se pot scula, pot să intre în bucuria Domnului și li se permite, ca să reînceapă lucrul, să formeze acoperirea (în armată), să repără crepătura și să devină ziditori. Aceasta nu înseamnă, că ar fi ziditorii lor înșiși, ci ziditorii ai locurilor pustii, după cum spune profetul mai departe: „Și cei dela tine vor rizi ruinele cele vechi; vei ridica temelile multor generațiuni, și te vei numi întocmitorul stricăciunilor, restatornicitorul căilor de locuire.” — vers 12.

³³ Dând ascultare invitației scumpe a lui Dumnezeu, aceștia pot să devină ziditori, așa că urmând calea potrivită, vor vesti evanghelia împărăției națiunilor, după cum a poruncit Domnul. (Matei 24 : 14) Prin faptul că devin martori pentru numele lui Iehova și că vestesc cu curaj și bucurie întro popoare faptele lui, că curețesc drumul

de pietrele învățăturilor false, care pe mulți au dus în rătăcire; că înalță sus steagul Domnului, ca oamenii să aibă ocazie ca să se strângă sub el; aceștia vor lucra spre binele lor propriu și spre mărirea lui Iehova Dumnezeu. (Isaia 62 : 10) Sionul a fost zidit, dar faptul, că Dumnezeu întinde mila sa și indemnul și celor căldiceii arată, că și pentru ei a rezervat oareșcare ocazie, ca să ieie parte din organizația sa. Și ei pot avea parte în acția, ca să arate drumul potrivit acelora, care caută pe Domnul.

Ziua Sâmbetei

³⁴ Mulți care s'au reținut dela serviciul de dinafară, acuma se cugetă cam astfel: Sâmbăta este ziua repaosului și noi acuma am intrat pe deplin în repaosul zilei sâmbăta. Aceasta înseamnă pentru noi deplină inactivitate, în ceiace privește umblarea din casă în casă și predicarea evangheliei împărăției. Noi ne odihnim în Domnul și așteptăm numai ca să fim duși în cer. Aceștia au ajuns la concluzia, că trebuie să se rețină dela lucru, trebuie să-și chinuie sufletele, să-și desvualte caracterul, să mediteze cu evlavie și smerenie, și să se pregătească, ca să poată ajuta lui Dumnezeu când vor ajunge în cer. După cum arată cuvintele Domnului, ei se înșală în cugetările lor.

³⁵ Dumnezeu s'ar odihnit în ziua a șaptea sau ziua Sabbatului după munca creerii, însă este sigur, că de atunci nu a stat numai cu mâinile încrucișate. Când Isus, după patru ani dela creerea omului a urălat pe pământ vorbind despre lucrarea în ziua Sâmbetei, a zis: „Tatăl meu până acuma lucrează, și eu lucrez” (Ioan 5 : 17) Ce lucru a făcut atunci Domnul? Legea lui Dumnezeu s'a îngrijit, ca boul, sau azinul dacă a căzut într-o groapă, să fie scos chiar și în ziua Sabbatului. Isus s'a referit la această lege, când a răspuns acelora, care l'au criticat pentru că a vindecat bolnavi în ziua de Sâmbăta. — Luca 13 : 11—16; 14 : 4, 5.

³⁶ Cuvântul lui Dumnezeu adevăratește, că ziua Sabbatului este ziua lucrului de restatornicire. Deoarece omul a căzut, Dumnezeu și-a prelucrat planul său în sensul să răscumere și să restatornicească pe om. Deci la dansul ziua a șaptea sau al Sabbatului, nicidecum nu a fost o zi al inactivității. Nici unșii săi nu se pot justifica, ca în această perioadă, dar mai cu seamă acuma, să nu fie activi. Lucrarea mare al înființării guvernării de dreptate, rânduit de Dumnezeu pentru binecuvântarea omenirei; acuma a ajuns la culme. Toți aceia, care sunt conlucrători ai lui Dumnezeu, în loc să se lase în neactivitate, trebuie să se pună la lucru. Ce trebuie oare să facă? Trebuie să fie muncitorii zilei ai lui Dumnezeu în executarea poruncilor sale. Trebuie să fie martori ai lui Dumnezeu, mărturisind în așa mod pentru El, cum s'a îngrijit de mijloace pentru mărturisire. Trebuie spus oamenilor ce face Dumnezeu, ca să aibă ocazie să se alăture lui Dumnezeu. Dumnezeu a revărsat spiritul său

asupra poporului său și astfel a dat ocazie pentru fiecare ca să meargă afară între popoare, și să vorbească de lucrurile sale minunate. Radiofonia, tipografiile, legătorile și umblarea din casă în casă cu aceste tipărituri, toate sunt astfel de mijloace de care s'a îngrijit Dumnezeu, ca în acest timp al Sâmbetei să se facă lucrarea sa. În legătură cu aceasta spune profetul lui Dumnezeu:

37 „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabbatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul slăvindu-l și-dacă-l vei cinști ne urmând căile tale, ne indeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării,” (vers 13) Acelora, care au avut o cugetarea nepotrivită despre Sâmbăta, că aceia ar fi timpul neactivității, Dumnezeu în acest verset le spune, că dacă se vor înturna dela cugetarea lor nepotrivită, și dela faptele lor egoiste, și dacă în această zi nu-și urmează drumurile lor egoiste, ci îl vor cinști pe El, prin împlinirea poruncilor sale pe calea arătată de El, atunci vor avea parte de aprobarea și de binecuvântări din partea lui Iehova. Atunci se vor desfăta în Domnul și nu în „desvoltarea caracterului” lor propriu.

Binecuvântările

38 Dacă cei căldicei se trezesc, se întorc și își schimbă atitudinea cât mai grabnic în modul arătat de Domnul, se pot aștepta la anumite binecuvântări minunate. Aceasta se referă mai cu seamă la aceia, care influențați de mai marii adunării au devenit neactivi. Dumnezeu le spune acestora, că dacă în grabă se vor supune lui și desfătarea lor va fi în Domnul, atunci se vor împărtași de binecuvântările sale. Această promisiune este în deplin acord cu promisiunea Domnului făcută celor căldicei din perioada Laodicea, ceiace arată, că ambele profeții se află în starea împlinirii. — Apocalips 3 : 17—19.

39 Iacob a dorit mult să aibă dreptul de întâi născut, ce atârna dela părintele său. Dorința lui a fost plăcută lui Dumnezeu și Iacob a și primit acest drept. După aceea a fost persecutat de fratele său Esau. Deci casa lui Iacob închipuește pe aceia, care iubesc pe Dumnezeu și care arde de dorința să fie plăcuți lui Dumnezeu și să primească binecuvântările lui. Moștenirea casei lui Iacob, este moștenirea acelor binecuvântări veșnice, pe care le primesc aceia, care fac parte din organizația lui Dumnezeu, și care dovedesc credințioșie față de Dumnezeu. Acelora, care ascultă de Domnul, i se supun, se întorc dela calea lor egoistă și se desfătează în Iehova, așa lo spune: „Atunci te ve desfăta întru Iehova, și eu te voi face să te sui pe înălțimile pământului, și te voi face să guști moștenirea părintelui tău Iacob, căci gura lui Iehova a cuvântat.” — versul 14.

40 Dumnezeu în bunătatea sa nemărginită a chemat afară pe poporul său din pustietatea neroditoare și deșartă a lumii. I-a condus și i-a învățat. Deoarece îi iubesc, El avertizează pe cel ce se află în pericol. Spre

binele lor propriu poruncește rămășiței sale, ca să strige cu glas tare avertizându-i. Această poruncă trebuie ascultată. Pentru acest scop este lipsă de depatarea arătării importanței serviciului dumnezeesc. În cuvintele spuse de demult prin gura profetului, a preumbrit iubirea sa față de poporul său, paza sa și acele binecuvântări, pe care le va da celor supuși: „Că partea lui Iehova fu poporul său, Iacob soarta moștenirii sale. Aflatu-lă în pământ deșert în loc singuratic plin de urlete și de sălbătăciune. El îl înconjură, îl conduse și-l apăra ca lumina ochiului. Precum vulturul mișcă cuibul, plutește peste puii săi își întinde aripele sale, îi ia, îi poartă pe aripele lui. Așa îl conduse Iehova singur, și nu era cu dânsul Dumnezeu strein. Trecutu-lă peste înălțimile pământului, ca să mănânce fructul câmpului. Datu-i-a să curgă miere din piatră și oleiu din stânca vârtoasă.” — 5. Moise 32 : 9—13.

41 Dumnezeu a fost bun față de Lucifer. Bunătatea sa însă a împietrit inima lui Lucifer din cauza mândriei. Dumnezeu a fost bun față de Faraon, dar această bunătate a sa a împietrit inima lui Faraon. Dumnezeu își arată bunătatea și bunăvoința prin aceia, că îndeamnă pe cei căldicei să se întoarcă și să face cunoscut acele binecuvântări, carei așteaptă, dacă vor dovedi supunere. Însă bunătatea și bunăvoința sa va împietri inima unora pentru mândria lor. Unii fiind mândri de importanța lor proprie, vor râde și-și vor bate joc de cele spuse aici și vor continua cu opunerca. Oare purtarea lor va avea ceva putere ca să oprească oarecum lucrul Domnului? Sigur nu. Care este starea acelor care aruncă mila lui Dumnezeu, când cuvântul său ne arată, că mila sa s'a revărsat asupra noastră? În numărul viitor al revistei vom discuta această întrebare.

42 Importanța anului 1918 devine tot mai evidentă înaintea acelor, care se desfătează în Domnul. Dela venirea Domnului la templul său, deplinătatea adevărului lui Dumnezeu strălucește pe capul Sionului, pe aceia piatră desăvârșită care a fost așezată înaintea unșilor lui Dumnezeu. (Zaharia 3 : 9, 10) Din timp în timp fulgerele lui Iehova se resfrâng pe această piatră, luminând pe cei din Sion. Scopul luminei este, ca să învioreze, să mângâie și să întărească pe aceia, care iubesc pe Domnul. Să se desfăteze deci poporul Domnului în Iehova și să se bucure de binecuvântările veșnice!

Întrebări pentru studiul berean

§ 1. Cum privește Iehova la aceia, care sunt în relație de legământ cu dânsul? Sub ce condiție pot rămânea a aceștia în iubirea și grația sa? Ce scop urmărește prin avertizările, muștrările și pedepsele sale?

§ 2—5. Fă asemănare între purtarea unora și a altora, ce privește îndemnul continuu pentru serviciul dumnezeesc. Pentru ce e de lipsă repetarea importanței serviciului?

§ 6. Ce însemnează aceste cuvinte: „poporul meu și casa lui Iacob”? Maideparte „păcatele” și „nelegiuirile”? Cui sună porunca; „strigă cu gura maro, nu te opri, ca o trâmbiță înaltă vocea ta, și ce înseamnă aceasta?

- § 7. Ascămână Scriptura aceasta cu faptele, care dovedesc, care este clasa despre care vorbește în versul 2.
- § 8, 9. Ce arată accia, că Domnul nu ia în seamă posturile și chinurile lor? Ce scop are chinuirea lor și postul lor după răspunsul Domnului? Cum se potrivesc faptele cu aceasta?
- § 10—12. Fost-au mulți în rătăcire, ce privește purtarea lor pentru obținerea aprobării lui Dumnezeu? În ce se arată greșala lor? Ce zice Domnul despre purtarea lor?
- § 13—14. Ce îndrumare a dat Isus referitor la post? Arată care este purtarea potrivită pentru ajungerea aprobării!
- § 15—18. Care este scopul și înțelesul adevărat al postului? Ce trebuie să facă poporul lui Dumnezeu, dacă o profetie intră în faza împlinirii și Domnul descoperă poporului său înțelesul ei? Ce privilegii și datorii au cei unși dacă profetia este însoțită încă de o poruncă? Descrie situația prezentă. la ce se referă versul 6! Ce serviciu poate face poporul lui Dumnezeu spre împlinirea acestui text?
- § 19—20. Cum poate cineva să schimbe cuvintele lui Isus, ca să sune astfel: „Luăți în dar, acum deci țineți pentru voi”? Cum arată Dumnezeu în versul 7 folosirea potrivită a hranei spirituale, pe care a dat-o?
- § 21, 22. Ce spune Iacob despre acela, care este „ascultătorul cuvântului și nu și îndeplinitorul lui”? Spune cum definește adevăratul serviciu dumnezeesc și cum se face?
- § 23—24. Arată dovezile, că între poporul lui, Dumnezeu se află de aceia, care sunt bolnavi spiritual Care este singurul izvor de vindecare și prin ce purtare își pot păstra sănătatea?
- § 25—27. Arată, cum au căzut afară unii dela binecuvân-
- tările descrise în versul 8? Care este cauza? Care este datorința unșilor în legătură cu aceasta? Ce promisiuni de conducere și scutire sună aceloră, care cu bucurie se folosesc de acest privilegiu?
- § 28—31. Ce ocazie întinde Domnul aceloră, care sunt în servitute? Cum pot primi aceștia aprobarea și binecuvântarea sa? Ce promisiuni sună aceloră, care se supun Dumnezeu, prin aceia, că îndeplinesc condițiunile puse?
- § 32, 33. Explică, pentru ce s'au produs desbinări și răriri în rândurile poporului Domnului! De ce privilegii se vor bucura aceia „dintre noi”, care se vor trezi la cunoașterea situației lor, se vor supune lui Dumnezeu și se vor conforma poruncilor sale?
- § 34—36. Ce păreri greșite au avut unii referitor la ziua Sabatului? Ce a învățat Isus despre Sabat și ce pilde ne-a dat? În lumina împlinirii acestei profetii, cei unși sub ce condițiune unică pot să se folosească de privilegiul, ca să fie conlucrători ai lui Dumnezeu?
- § 37. Prin ce activitate al clasei la care se adresează profetia, se vor împlini condițiunile amintite în versul 13?
- § 38—40. Ce alte binecuvântări bogate dă Domnul aceloră, care corespund acestor condițiuni arătate aici? Ce înșămnează: „să trăiești cu moștenirea lui Iacob”?
- § 41, 42. Ilustrează, cum poate să se impietrească inima cuiva prin aceia, că desconsideră și nu prețuiește bunătatea și bunăvoința lui Dumnezeu? Arată îndeosebit situația periculoasă din prezent în această privință, și importanța, ca să intrăm cu tonul în privilegiul grațios și în cele binecuvântări, pe care Iehova le așează înaintea poporului său!

W. T. 1. Mai 1929.

Siguranța mea

Scutu-i îndurat.
De pericol m'a scăpat
Glasul îmi ridic:
La acest cânt mărit

Numai aici am scăparca.
Aici doresc eu a mânia,
Loc sigur și cântarea mea;
În Dumnezeu am odihna,

De-al nopții spaimă n'am frică,
Nici de săgeata de ziuă,
Căci frica o 'ndepărtezi,
Sub aripa-i mă odihnesc.

De ciumă în întunec mare,
De boala molipsitoare;
În El am eu încrederea
Puterea-i ocrotirea mea.

Cădea-v'omie alătura-mi,
Și zecemii dea dreapta mea;
Nici un rău nu mi sa'ntâmpla.
Domnul îmi este scăparea.

Strămtorarea eu o zăresc,
Cu Isus eu mă 'ntrunesc;
Mă încred în a lui milă,
Inima-mi lui laudă cântă.

El mi-e scutul și pavăza,
Mă acopere iubirea-i;
A lui nume în inima mea,
Și eu ti văd mântuirea.

Iehova este neîntrecut

„Iacă mâna lui Iehova nu s'a scurtat, ca să nu vă poată mântui, nici urechia lui nu s'a îngreuiat, ca să nu poată auzi.“ — Isaia 59 : 1.

IEHOVA este îndelung răbdător și milos. Mila lui este atât de mare ca cerurile, iar iubirea lui să întinde pe vecie asupra acelor, care îl cunosc și i se supun. Nu are plăcere în moartea păcătosului. Dacă însă creaturile sale țin tare la calea nelegiurii, și nu au de gând să se îndrepte, atunci nimicirea acestora e de lipsă, tot numai spre binele lor propriu. Dumnezeu este iubire.

* Mândria și increderea de sine mână pe unii ca să nu ieie în seamă mila și bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu vede, că accia, care au încheiat legământ de sacrificiu cu dânsul au ajuns în pericol, le trage atențiunea. Accia, care sunt mândri și fuduli, nu ascultă de îndrumarea sa, ci își împietresc inimile față de Dumnezeu și lucrul său. Dacă cineva dorește să le vină în ajutor, arătându-le drumul Domnului, ei resping acest ajutor, și mai mult cei mândrii și îngâmfați așa cred, că aceste încercări ale unșilor arată, că Dumnezeu are nevoie de dânsii. Așa cred că au dezvoltat un astfel de caracter probat, că este lipsă de dânsii la mântuirea omenirii și la conducerea universului, și din această cauză rămân pe căile lor egoiste.

* Prin profetul Isaia (în capitolul 58) Domnul atrage atențiunea acelor, care au încheiat legământ cu dânsul, dar au călcat legământul. Profetia arată, că sunt unii, care au nesocotit complet legământul lor și cuvântul lui Dumnezeu, cu toate că au avut ocazie ca să-l servească pe Dumnezeu. Tot acest profet urmează cu profetia și în capitolul 59. Profetul, care a scris profetia cuprinsă în cele două capitole, este unșul lui Iehova aprobat, și închipuește accia clasă, care este credincioasă Domnului. Acestor membre din această clasă a încredințat Domnul interesele împărăției închipuite prin bunurile sale. Clasa servului, ca unelta lui Iehova se pune înaintea acelor, care nu voiesc să deie ascultare avertizării lui Iehova și le spune: „Iacă mâna lui Iehova nu s'a scurtat, ca să nu vă poată mântui“. Din aceasta trebuie să tragem concluzia, că cei nesupuși au fost pătrunși de părerea, că Iehova pare că nu ar putea face nimic fără de dânsii. Profetul însă le pune în vedere, că Iehova este neîntrecut de mare și nu are lipsă de nici un ajutor. Planul lui Iehova referitor la mântuirea omului se împlinesc exact după voința sa și în timpul său hotărât, fără, ca să fie oarecum influențat de cei care ar putea face creaturile sale. Tot ceiazo face Dumnezeu pentru om, îl face spre binele omului.

* Scopul avertizării este, ca să se arate marea milă a lui Iehova față de cei ce au devenit căldice și indiferenți față de privilegiile legământului lor. Cuvin-

tele profetului se referă la accia, care au desocotit avertizarea. Cine se poartă astfel, acela se rupe dela Dumnezeu. Dacă cineva umblă pe cale rea, pe acela Dumnezeu nu l scapă din situația sa periculoasă, chiar dacă a și făcut un legământ sărbătorește cu el, până când nu și recunoaște greșala și nu chiamă pe Dumnezeu în ajutor. Acestora le-a zis Domnul, că-i poate asculta și le poate ajuta, dacă părăsesc calea nepotrivită și se întorc la dânsul: „Atunci vei chema și Iehova va răspunde, vei striga și el va zice: Iacă-mă!“ (Isaia 58 : 9) Profetul însă arată, că unii nu se vor căi de păcatele lor și nu vor chema pe Domnul în ajutor. Diu potrivă, vor continua să umble pe drum greșit. De aceasta le spune profetul: „Nici urechia lui nu s'a îngreuiat ca să nu poată auzi.“ Dumnezeu va auzi străgătul acelor, care se vor căi, și dorește a-l servi; și El îi va conduce și le va ajuta.

* După aceasta profetul se adresează acelor, care se opun și pe mai departe și le spune: „Ci fărădelegile voastre au pus despărțiri între voi și între Dumnezeu vostru și păcatele voastre au ascuns fața lui dela voi ca să nu audă.“ (vers 2) După însemnarea traducerei engleze: „Păcatele voastre au cauzat, că își ascunde fața dinaintea voastră.“ Această însemnă că Dumnezeu și-a retras favorul dela dânsii. Dacă cei nelegiuiți s'au despărțit dela Dumnezeu, poate fi ceva bun în faptul, că atențiunea lor este atrasă asupra acestui de fapt? Scopul evident este, ca o seamă dintre cei mai slabi care se află în pericol, să se trezescă și să se elibereze de sub influența celor mai tari și mai cu vază, care urmează căi greșite. Aceste cuvinte sunt în armonie cu avertizarea exprimată în capitolul 58. Putem fi siguri, că Dumnezeu nu s'a uitat la folosul său când a dat această îndrumare. Numai bunătatea sa iubitoare este accia, ce arată față de accia, care i s'au consacrat pe deplin. Este o avertizare, ca să se elibereze de sub influența primejdioasă a unor oameni și să se desfășoare în Domnul.

* Ca să recunoască primejdia, profetul având în vedere binele acestor influențați, arată situația grozavă a acelor care se opun lui Dumnezeu cu voința. Ar fi o risipă de timp și de putere, a ne adresa acelor, care sunt înrădăcinați în nelegiurii lor într'atât, că Dumnezeu își ascunde fața dinaintea lor. Dacă însă sunt de accia, care sunt sub influența făcătorilor de rele, și a căror atenție se poate îndrepta către primejdia în care sunt și către ocaziile, care li pot ajuta să scape de această primejdie, atunci avertizarea și arătarea repetată a faptelor nelegiuiților, numai bino poate să aducă acelor, care se vor supune, și vor asculta.

7 Dumnezeu ne clarifică prin profetul său, că nu accia face necesară cugetările de acest fel. că doară Dumnezeu ar fi neglijat ceva, ci cei mândri și încăpăținați s'au despărțit dela Domnul. Păcatele lor au cauzat, că acopere fața sa diaintea lor. După aceea, profetul în următoarele cuvinte ale sale descrie situația îngrozitoare a acestora:

8 „Căci mâinele voastre sunt pângărite cu sânge, și degetele voastre cu nedreptate, buzele voastre vorbesc minciuni, limba voastră spune nedreptate.“ (vers 3) Este evident, că calea nelegiuită a acestora a început cu învinuiri nelegiuite și cu cuvinte nedrepte spuse la adresa fraților lor. Limba este mare dușman. Este scris despre ea: „Limba este și ea un foc, este o lume de nelegiuri. Așa fel este ea așezată între măduarele noastre că întinează întreg trupul și aprinde roșta vieții când este aprinsă de focul Gheenci... Dar limba nici unul dintre oameni nu o poate îmblânzi. Ea este un rău care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă aducătoare de moarte.“ — Iacob 3 : 6, 8.

9 Aceia, care influența lor o folosesc prin cuvinte rele împotriva lucrului Domnului, prin aceasta voiesc să pună piedecă înaintea lucrului Domnului. Au de gând să omoară lucrul Domnului, prin care fapt ei își întinează mâinele cu sânge, fiind sângele simbolul morții. Degetele lor, care închipuiesc cele mai mărunte năzuințe ale lor, sunt murdărite de păcate. Prin purtarea lor nelegiuită s'au stricat. Clasa nelegiuită despre care este vorba aici se pare a cuprinde în sine pe acei preoți sau conducători ai bisericilor nominale, care deși susțin că reprezintă pe Dumnezeu, și care totuși cu deplină conștiință persecută pe accia, despre care știu bine, că cu devotament caută să-l servească pe Dumnezeu. Mai departe din clasa nelegiuiților mai fac parte și atari, care au fost binecuvântați în mod deosebit cu cunoștința adevărului și al planului lui Dumnezeu, care însă din cauza nelegiurii lor, alături de preoți și ei dovedesc o atitudine dușmănoasă față de lucrul Domnului. Acești contrari, în comun fac parte din Antichrist.

10 Dacă preoții ar dovedi dreptate desigur ar zice astfel: „Las să spună cercetătorii Biblicii ceiace știu din cuvântul lui Dumnezeu, și poporul să judece, dacă au dreptate sau ba? Dar dimpotrivă, ei așa vorbesc oamenilor: „Nu ascultați ce vă spun cercetătorii Biblicii! Aruncați în foc cărțile lor și nu le citiți!“ Acea însă care au fost în adevăr, dar mai târziu s'au opus lucrului Domnului, s'au unit cu preoții, ca să ducă la împlinire un plan nelegiuit împotriva poporului Domnului. Ori sunt conștienți de acest fapt, ori nu, ei înaintează către aceștia care doresc să fie martorii lui Dumnezeu și totuși se alătură acestora, când caută să împiedece, ca să mai vorbească cercetătorii Biblicii împotriva organizației Diavolului. Dacă odată erau în adevăr, dela care apoi s'au întors și dela Dumnezeu s'au rupt, atunci nu mai sprijinesc adevărul, ci vorbesc împotriva lui... Se încred în

zădărnicia lor și vorbesc minciuni. De accia spune profetul lui Dumnezeu vorbind mai departe despre dânzii:

11 „Nimenia nu strigă după dreptate, nimenia nu se judecă într'adevăr. se încred în deșărtăciune și vorbesc minciuni, concep răutate și nasc nefericire. Clocesc ouă de viperă și țin pânză de paiejen. Cine mănâncă din ouăle lor moare și de se calcă vre unul, iese din el viperă.“ (versurile 4, 5) Acești dușmani s'au unit împotriva aceluia lucru pe care Iehova l'a incredințat unșilor săi. Se năzuiesc după unul și acelaș scop, adică spre nimicirea lucrului unșilor lui Dumnezeu. Țes pânză ca paiejenul, ca să prindă în ea pe cei creduli. Astfel de hrană le servește, ce Domnul aseamănă ouălor de viperă; și acest nutremânt acelora care îl mănâncă aduce moarte. Recurg la minciuni, ca să-și ajungă scopurile lor nelegiuite. Dacă calcă cineva pe ele, atunci ies afară ca viperele, ca să nimicească tot ce află înainte-le. Profetul în continuare spune:

12 „Tesăturile lor nu sunt bune de vestminte, nici nu se vor acoperi din lucrurile lor. Lucrurile lor sunt lucrurile răutății și fapta silniciei este în mâinele lor.“ (vers 6) Făcătorii de rele mândrii și încăpăținați se înșală pe sine și faptele lor nelegiuite caută să le acopere pe din afară; Domnul însă le spune, că din eciace ei țes nu va fi astfel de haină, cu care se pot acoperi. Pe aleșii Domnului nu-i vor înșela cu faptele lor și natural că pe Domnul încă nu. Înșală însă pe unii care urmează sfaturile lor, dar Domnul explică prin profetul său, că faptele lor nelegiuite vor fi descoperite. Aceasta se face îndoiială spre binele acelora, care au ajuns sub influența făcătorilor de rele. Dumnezeu le dă ocazie să rupă acest jug, ca accia, care sunt mai puțin vinovați, să poată scăpa. Profetul continuă descrierea purtării nelegiuite acelora, care se luptă împotriva vestirei împărăției lui Dumnezeu, și zice:

13 „Picioarele lor alcargă spre rău și se grăbesc să verse sânge nevinovat, cugetările lor sunt cugetările răutății, dărăpănarea și nimicirea sunt în căile lor. Calea păcii ei nu o cunoaște, și nu este dreptate în pașii lor, și succese cărările lor, cel ce umblă întrinele nu va cunoaște pace.“ (versurile 7, 8) Apostolul Pavel, referinduse la evrei, scoate la suprafață faptul, că omul nu se poate îndrepta prin năzuința sa; că aceasta numai așa se poate, dacă crede în sângele lui Christos Isus și pășeste pe urmele picioarelor sale, făcând nimic nu folosește, și că aprobarea numai dela Dumnezeu trebuie să vină. (Romani 2 : 29) După aceea se folosește de cuvintele lui Isaia din acest paragraf, spre descrierea stării acelora, care s'au depărtat dela Dumnezeu. Legătura dintre cuvintele apostolului arată, că acele se referă la acei oameni, care au cunoscut calea Domnului, dar din cauza stării rele a inimii lor și al purtării lor nepotrivite, s'au despărțit de Dumnezeu. (Romani 3 : 1—22) După cuvintele profetului trebuie să însemne, că accia despre care aici stă scris că au apucat pe calea rea, au decăzut

până la gradul cel mai de jos al oamenilor nelegiuți. Aceste cuvinte arată că preoții și accia, care în calitate de bătrâni și conducători ai adunărilor au ocupat niște poziții de încredere și de cinste, și după accia au părăsit pe Dumnezeu, sunt cei mai necinstiți, afară de Satan psalmistul când spune: „Sezi și vorbești asupra fratelui tău, pre fiul mamei îl înegrești.“ — Psalm 50 : 20.

¹¹ Aceștia fac planuri rele asupra aceloră, care odinioară, fiind născuții aceluiaș legământ, le-au fost frați. Cuvântul lui Dumnezeu îi amintește cercetătorului o stare groaznică, ce era mai demult între oameni. (Ieremia 6 : 5) Profetul lui Dumnezeu în versul 8 descrie mai sus arată, că acești făcători de rele „își succese cărările lor“. Intorcându-se dela Domnul și persecutând pe poporul său, intră în comunitate cu organizația lui Satan de accia nu cunosc drumul păcii. Iuda așa vorbește despre dâșii, ca de unii, „care injură cele ce nu cunosc.“ Dup' accia așa-i descrie, ca pe accia, care după pilda lui Cain, voiese săși omoară frații. Iuda îi mai arată, ca pe unii ca Balam, care vorbește pentru bani să fie lăudăți de oameni; maideparte ca de accia, cași Core, nu voiese să se conformeze capului și să codese, ca să urmeze pe Christos, capul organizației lui Dumnezeu. Faptul că aceste lucruri s'au însemnat arată, că există o astfel de clasă între poporul lui Dumnezeu. Iuda așa vorbește despre dâșii: „Aceste sunt petele de necurățenie în mesele voastre obstești, ospătând fără de teamă cu voi pășunându-se pre sine însuși, nori fără apă mănâți înainte de vânturi, pomi tomatici fără rod, de două ori uscați, desrădăcinați fiind.“ (Iuda 12, 13) Care merge acolo unde este condus de astfel de oameni, acela apucă pe o cale rea, care nu-i întinde nici o speranță; și dacă rămâne pe ea, atunci partea lui va fi nimicirea. Avertizarea profetului fără îndoială s'a făcut, pentru întoarcerea aceloră, care au ajuns sub influența acestei clase descrisă de Iuda.

¹² Toți accia, care au umblat încăpăținați pe calea rea, s'au înșelat pe sine înșiși și și pe alții. (2 Timotei 3 : 13) Au devenit obraznici și îndrăzneți. Odinioară au cunoscut pe Domnul, iar acum s'au întors dela El; ei ajung la recunoașterea faptului că nu mai au lumină și acumă umblă în întunec. Dumnezeu face prin profetul său, ca aceștia să mărturisească împotriva lor înșiși. Să observăm, că în cuvintele lor nici cea mai mică urmă de căință asupra situației lor groaznică nu se vede. Profetul așa-i descrie, cași pe accia, care astfel vorbește despro sine:

¹³ „Deacea mântuirea este departe de noi, și fericirea nu ne ajunge, sperăm lumină, dar iată întunec, lucire, dar iată umblăm în întunec, pipăim zidul ca orbii. Da pipăim ca cei ce nu au ochi; în amiază ne împiedecăm ca în amurg, ca morții în întunecime. Toți mormăim ca ursii și ne vâcătăm ca turturelele, fericirea așteptăm da nu este; mântuirea, dară este departe de noi. Căci fărădelegile noastre s'au înmulțit înaintea ta,

și păcatele noastre mărturisesc asupra noastră, căci sunt cu noi fărădelegile noastre, și noi cunoștem nedreptățile noastre. Păcătuirăm și mințirăm lui Iehova și ne depărtarăm dela Dumnezeu nostru- cuvântarăm apăsare și neascultare; concepând, și cugetând din inimă minciună.“ — versurile 9-13.

¹⁷ Cuvintele înșirate aici a profetului par a exprima, că acești făcători de rele ajung la cunoștința, că ce groaznică le este purtarea. Recunosc că au apucat calea minciunei împotriva lui Iehova, au rostit cuvinte înfocate asupra cuvântului său și au căutat a sufoca serviciul dumnezeesc. Acești nelegiuți nu se mulțumesc însă numai cu accia, că dâșii au devenit nelegiuți, dar dacă văd pe unul, care voiește să se scape de cel rău și dorește să apuce calea adevărată în serviciul lui Dumnezeu, își dau silința, ca să-l atragă de partea lor. Dumnezeu la aceasta declară prin profetul său urmările rezultate din purtarea nelegiuită a făcătorilor de rele, și spune:

¹⁸ „Deci mântuirea s'a întors îndărăt, și fericirea stă departe, căci adevărul a poticnit în cale și dreptatea nu poate să între. Da lipsește adevărul, și cel ce se Leapadă de rău se ține de nebun. Și a văzut Iehova, și nu i-a plăcut, că nu era mântuire.“ (versurile 14, 15) La accia, care au urmat o cale contrară cu Domnul și lucrului său credincioșia s'a poticnit pe stradă și dreptatea nu și-a găsit locul. Pentru dâșii adevărul a dat faliment. Deoarece odinioară au cunoscut adevărul, nu se pot scuza, pentru faptul că au neglijat să cunoască accia voința a lui Dumnezeu, ca unșii săi pună mărturie pentru numele și lucrurile sale, în timp ce El înaintează cu stabilirea împărăției, ce ridică pentru binele omenirii. Nu au avut motive, ca să nu atragă atenția asupra organizației Diavolului, asupra influenței ei orbitoare și asupra apăsării din cale afară de mare al omenirii. Nu au avut scuze, ca să nu spună oamenilor, că Dumnezeu va zdrobi în bucăți organizația Diavolului cu mâna sa puternică și că va elibera omenirea. Au început atac împotriva adevărului și au intrat în interese comune cu apăsătorii. Domnul a văzut accesata și nu i-a plăcut ochilor, că nu au hotărât potrivit accia, care lucrează împotriva cauzei sale.

In curs de împlinire

¹⁹ Faptele arată, că profecția aici explicată, este în curs de împlinire, ceiace dă de înțeles, că Dumnezeu voiește ca să fie înțeleasă acumă de cei unși. În anul 1918 a venit Domnul în templul său și atunci accia au fost trași la judecată, care se susțineau de a fi urmași ai lui Christos (1 Petru 4 : 17) Cam pe accia vremea au lepădat organizațiile bisericesti de sub conducerea preoților planul de mântuire al Domnului și au primit pe cel al Diavolului. Tot pe această vreme a venit un timp de mare strămtorare asupra poporului lui Dumnezeu, și

unii care au susținut că sunt în armonie cu adevărul prezent, s'au întors și au început să bată pe frații lor. Prin aceasta s'au alăturat dușmanului. Dela acel timp începând atât preoții sistemelor religioase cât și aceia, care s'au întors dela adevăr, au lucrat la ajungerea aceluiaș scop, fie că au avut ceva înțelegere comună, sau nu. Scopul lor este acela, de a ruina lucrul Domnului depe pământ. Ambele aceste clase dușmăne aveau de datoriună ca să preamărească numele lui Iehova prin aceea, că vestesc popoarelor numele lui și planul său de mântuire, în loc să-și urmeze ideile lor greșite. Ei se fac să creadă că lucrul de mântuire este în mâinile lor, ce vor duce la îndeplinire în modul și după calea lor. Deoarece nu s'au unit cu purtarea unșilor, care dădeau ascultare poruncilor lui Dumnezeu, au persecutat rămășița. Dumnezeu dă în știre că acești făcători de rele nu sunt pe placul lui, și prin gura profetului său spune: „Nu s'a scurtat mâna Domnului, ca să nu ne poată scăpa.“

²⁰ Domnul nu are lipsă de nici un ajutor. Și putem fi siguri, că cu atât mai mult nu are lipsă de aceea, care fac fărădelegi. Profetul spune atunci mai departe: „Nici urechia sa nu s'a îngreuiat, ca să nu poată auzi.“ Dumnezeu ascultă pe aceia, care într'adevăr cu sinceritate strigă către el, și îi împărtășește de harul său. Pentru că am ajuns o stare atât de groaznică, Dumnezeu văzând, că făcătorii de rele mai atrag după dânsii și pe alții, poruncește servitorilor săi, ca să strige tare, ca să-și înălțe vocile ca niște trâmbițe, ca poporul său să-și recunoască păcatele.“ Aceasta o face, pentru aceia ca să deie ocazie alor săi, ca să părăsească păcatele lor și să nu se lase măgiți de cei mândri, încăpăținați și nelegiuți. Această vestire vor face-o aceia, care într'adevăr iubesc pe Dumnezeu și cauza sa sfântă. Despre făcătorii de rele — fie ei în adevăr sau nu — rare pretind că se țin de Dumnezeu, așa spune Domnul că este împotriva lor, ceiace ne asigură că sunt falși. Bunătatea lui Dumnezeu împietrește inimile acestora, cu toată poartă încă numele Lui. Intre acești făcători de rele nu este nici unul, care ar face măcar un pas spre căință, sau să ceară iertare dela Dumnezeu. Pentru aceasta spune Dumnezeu prin profetul său:

²¹ „Si a văzut că nu este om, și se miră că nimeni nu mijlocește (care se căiește) Atunci brațul lui îi vine în ajutor și neprihănirea lui îl sprijinește.“ (vers 16) A sosit timpul hotărât, ca Iehova să înceapă acțiunea. Pe membrele clasei credincioasă a servului îi trimite afară, ca să-l reprezinte. Aceștia stau sub supremația directă al Domnului Isus Christos, mâna dreaptă a lui Iehova. Acești servitori credincioși sunt asociați ai lui Dumnezeu și ai lui Isus Christos, deoarece umblă în lumină, și cu bucurie împlinesc voința lui Dumnezeu. (1. Ioan 1:7) Clasa servului, înarmată pentru cauza sfântă a lui Dumnezeu, vine în față în adevăr. Dumnezeu este cel mai suprem comandant; și Fiul său iubit — ca-

pul Sionului — și cei care fac parte din Sion, toți împreună în armonie deplină pornesc în reprezentarea lui Dumnezeu Iehova. Profetul lui Dumnezeu spune după aceea despre clasa credincioasă a servului lui Iehova, despre Christos și membrele sale:

²² „Se îmbracă cu neprihănirea ca cu o platoșă, își pune pe cap coiful mântuirii, ia răzbunarea ca o haină și se acopere cu gelozia cași cu o mantie.“ (vers 17) Lupta este a lui Iehova și a sosit timpul, ca să ia biruința. Profetul vorbește aici și de clasa servului, care, supunându-se acum poruncilor lui Dumnezeu, este îmbrăcată în armătura Domnului. „Neprihănirea (altă traducere: adevărul) îl îmbracă ca platoși.“ Deoarece predarea inimii lor față de Dumnezeu este deplină din toate punctele de vedere. Clasa servitorului Domnului își „pune pe cap coiful mântuirii“, deoarece toți care se țin la un loc, sunt de o părare, care părere este părarea capului Sionului, adică a Christosului. Ei urmează pe Domnul cu înțelegere și supunere. Îmbracă și „haina răzbunării“, prin care fapt sunt semnați, ca aceia, care sunt incredințați, ca să vestească „ziua răzbunării“ al Dumnezeului nostru, „și care o și fac. (Isaia 61:2) Ca clasa servului „se acopere cu gelozia (englezește: zel) cași cu o mantie“, pentru că sunt aprobați de Dumnezeu și desfășoară un zel ce se cuvine casei Domnului. Așa este armătura Dumnezeului atotputernic, și așa o descrie apostolul Pavel. (Efeseni 6:10—18) Toți aceia, care sunt în armonie cu Iehova așa trebuie să fie îmbrăcați. Dumnezeu și întreaga sa organizație ies afară în armăți pe deplin, ca să zdrobească pe dușman, și ca să justifice numele lui Iehova. Dumnezeu își amintește de fărădelegile clasei făcătorilor de rele și după faptele lor se va purta cu dânsii. Despre aceștia vorbește prin profetul său:

²³ „El va răsplăti ficăria după faptele lui, va da potrivnicilor săi mânia, va întoarce în fel vrășmașilor săi și va da ostroavelor (insulelor) plața cuvenită.“ (vers 18) Dumnezeu își va revărsa mânia asupra acelor, care cu voința s'au opus lucrului său drept, și acelor le va plăti cu pedeapsă, care s'au alăturat dușmanului. Intre poporul lui Dumnezeu sunt de aceia, care cred în Dumnezeu și așteaptă timpul, când pot să intre în împărăția sa glorioasă, însă sunt leneși și indiferenți față de executarea poruncilor lui Dumnezeu, întrucât nu-l laudă și nu cântă lauda lui. Se mulțumesc cu atât, că se cugetă asupra cuvântului lui Dumnezeu și nu fac nimic; cu toate aceste, nu au încredere în lumea rea. Ei fac parte din organizația lui Dumnezeu și sunt descriși ca Ierusalimul, care va fi ocupat în marele război. (Zaharia 14:2) Sunt numiți și turma mare. (Apocalips 7:9) Vor fi pedepsiți cu dreptate în străntorarea cea mare, care va însemna prăbușirea completă a organizației dușmanului. Intr'un alt loc al profecției lui Isaia, unde profetul reprezintă rămășița, tot acestei clase adresează următoarele cuvinte: „Auziți-mă insule, și ascultați popoare îndepăr-

tate! (Isaia 49 : 1) In profeția pe care o examinăm (Isaia 59 : 18) așa vorbește profetul lui Dumnezeu: „va da insulelor plata cuvenită.“ Astfel această profeție trebuie să însemne, că membrele turmei mari, cu ocazia mănicii lui Dumnezeu împotriva Dușmanului, vor manifestării mănicii lui Dumnezeu împotriva dușmanului, vor primi o pedeapsă cuvenită faptelor lor.

²¹ Profetul reprezintă pe clasa credincioasă a servului, ca o parte a organizației lui Dumnezeu, care ia parte în lupta împotriva dușmanului. Lupta însă este a Dumnezeului atotputernic, și Iehova va face lupta cu Isus Christos, Fiul său iubit și comandantul său suprem. Rămășița este socotită, cași aceia parte care va lua parte la război, intrucât cântă lauda lui Iehova, și tot atunci face atent poporul asupra faptului, că Iehova are de gând să-și răzbune și să-și justifice numele. Pânăcând armetele, care reprezintă adevărul pășesc înainte, aceia, care ascultă de această avertizare și o iau aminte, așa sunt închipuți cași aceia, care se uită dela apus spre răsărit, ce va semna începutul manifestării puterii Dumnezeului atotputernic. Indatăce vor observa acestea, vor începe să teamă numele lui și vor recunoaște mărirea lui și manifestarea puterii lui. Despre aceștia vorbește profetul în continuare:

²² „Atunci se vor teme de numele Domnului cel dela apus și de slava lui cel dela răsăritul soarelui, când va năvăli vrăjmașul ca un râu, spiritul Domnului va ridica un steag împotriva lor“ (traducere engleză) (vers 19) Traducerea oficială engleză în acest verset arată pe dușman asemenea puhoiului, care eutropește totul înaintea lui. Traducerile românești Cornălescu și Nițulescu, acest verset îl redă astfel: „Când dușmanul va năvăli ca un fluviu, spiritul lui Iehova îl va pune pe fugă.“ Dar putem să primim pe oricare traducere de corectă, atât știm din aceasta și din alte scripturi, că dușmanul va ataca pe poporul Domnului, ca puhoiul, și că Dumnezeu va pune pe fugă pe dușman și puterile sale înarmate, iar organizația sa va nimicio complet. Profetul urmează cuvintele sale spre incurajarea și mângâierea acelor, care au urechi de ascultat:

²⁰ „Și răscumpărătorul va veni în Sion și către acei din Iacob, ce se vor întoarce dela fărădelegile lor, zice Iehova.“ (vers 20) In aceste cuvinte Dumnezeu, dă în știre intenția sa de a mântui și a scuti Sionul, prin scumpul său Fiul, capul Sionului. Cuvintele profetului mai arată aici motivul, că pentruce a lăsat Dumnezeu, ca să se scrie în cuvântul său despre aceia, care au devenit nelegiuți. Deaceia ca să servească spre învățatură pentru toți aceia membri ai casei lui Iacob, care au încă ceva iubire față de Dumnezeu. Marele mântuitor vine și la aceia, „din Iacob, care se întorc dela fărădelegile lor“. Dumnezeu și aici arată mila sa și bunătatea sa iubitoare, față de aceia, care nu s'au împietrit în inimile lor, ci aleargă înapoi la El și cu bucurie li împlinesc poruncile. Spre întărirea acestei profeții, Dumnezeu a-

rată printr'un alt profet, că unii își vor împietri inimile. — Psalm 95 : 8—11.

²⁷ In armonie cu această profeție alui Isaia, Isus a declarat, că „va trimite ingerii săi, ca să strângă din împărăția sa fărădelegile, și pe aceia, care fac fărădelegi,“ și dupăaceia, „cei drepti strălucesc ca soarele“ (Matei 13 : 41—43) Ziua zguduirii și al despărțirii nelegiuitului dela cel adevărat, a sosit. Fiecare care face parte din organizația lui Dumnezeu să iele aminte cuvintele lui Dumnezeu! Nici unul din poporul lui Dumnezeu să nu se lase influențat sau condus de vre-un om de pe pământ! Dumnezeu zice, că să nu se laude înaintea sa nici un corp. (1. Corinteni 1 : 29) Nu ar fi plăcut înaintea lui Dumnezeu, dacă cineva ar preamări știința, capacitatea sau lucrarea unei ființe omenească. Să servească această de avertizare serioasă pentru fiecare urmaș a lui Christos. De exemplu poate să fie în adunarea locală un bătrân, care s'a bucurat de mare cinste și încredere din partea membrilor adunării, la care mulți au privit ca la sfătuitorul lor bun. Dacă unul ca acesta se luptă împotriva lucrului Domnului și mai cu seamă împotriva faptului, că să mărturisește pentru numele lui Dumnezeu, și pentru răzburarea sa față de dușman, și că planul lui Dumnezeu este acela de a întemeia împărăția sa de dreptate; atunci să nu ascultați de un astfel de bătrân și nici nu vă conformați purtării sale! Priviți la Domnul și vă lăsați conduși de cuvântul său! Lucrurile pe care Dumnezeu a lăsat să se scrie dedemult, au fost scrise pentru îmbărbătarea și mângâierea acelor, care acuma se află pe pământ. (Romani 15 : 4) Nu trebuie urmat sfatul nici unui om, fie oricine sau să dețină orice poziție însemnată, dacă acel sfat, sau purtaro se împotrivesc cu cuvântul lui Dumnezeu.

²⁵ Dumnezeu încredințează pe unșii săi, ca să vorbească despre răzburarea sa împotriva dușmanului, despre faptele sale mari și despre întemeierea împărăției sale de dreptate. (Isaia 43 : 10—12; 12 : 1—6) Dacă cineva are de gând să descurajeze pe unul sau pe toți unșii de a nu mai lua parte la lucrul mărturiei, atunci acesta dă sfaturi, care sunt împotriva cuvântului lui Dumnezeu. Niciunul dintre aceia, care s'au consacrat Domnului, să nu primească sfatul acestor contrari!

²⁹ Fiecare consacrat poartă răspunderea față de Domnul de a cunoaște cuvântul său și de a-l urma. Dumnezeu atât de clar ne lămurește în cuvântul său, că El a chemat un popor pentru numele său, ca acela să pună mărturie pentru numele și planul său de mântuire, încât nici un copil al lui Dumnezeu nu se poate scuza, că nu ar cunoaște voința lui Dumnezeu. Dacă cineva iubeste pe Dumnezeu mai mult decât orice în lume, va cerceta sfatul lui, va urma calea croită de cuvântul său, și va umbla pe această cale, atunci se va bucura de tot scutul împotriva influenței orbitoare a dușmanului. Inșă aceia, care urmează o cale contrară vor suferi pedeapsa pe care Dumnezeu o descrie pri-

profetul său în profetația pe care o examinăm acum.

³⁰ Dumnezeu face comparație între aceia care se încred pedepșit în El și aceia, care au apucat pe căile lor strâmbe. „Cei ce se încred în Iehova sunt ca muntele Sion, ce nu se clătește ci stă în etern. Cum sunt munții în jurul Ierusalimului, așa este Iehova în jurul poporului său, de acum și până în etern. Căci sceptrul răutății nu va repausa pe sortiul celor drăpți, ca să nu întindă mâinele lor cei dreپți la fărădelege. Fă bine Iehova celor buni și celor dreپți în inima lor. Iar pe cei ce se abat pe căi sucite, Iehova îi va face să meargă cu făcătorii de rele. Pace peste Izrael! — Psalm 125 : 1—5.

³¹ Acest aviz, s'a dat fără îndoială aceloră, care cu sinceritate doresc să fie plăcuți lui Dumnezeu, și care într'o măsură oareșcare sunt influențați, ca să urmeze o cale strâmbă, pe care se află în prezent. Dacă aceia, care fac parte din poporul lui Dumnezeu, iau aminte acest aviz, și „se întorc dela fărădelegile lor“, aceia beneficiază de promisiunile de binecuvântare ale lui Dumnezeu. Referindu se la unii ca aceștia zice profetul: „Cât pentru mine acesta este legământul meu cu dâșșii zice Iehova: Spiritul meu, cel deasupra ta, și cuvintele mele pe care le-am pus în gura ta, nu se vor depărta din gura ta, nici din gura seminției tale, zice Iehova. Deacum și până în etern.“ — Isaia 59 : 21.

³² Iehova are plăcere în binecuvântarea aceloră, care se desfătează în dâșșul. El dorește. Ca familia sa să strălucească de bucurie. Mila sa o arată și față de cei răi și rățiciți, și le dă ocazie ca să se întoarcă la dâșșul și să primească acele binecuvântări, pe care le dă aceloră, care îl iubesc într'adevăr. Rămășița să nu se descurajeze întru nimic de critica aspră aceloră, care sunt dușmanii adevărului. Să se trezească cei căldici dintre poporul Domnului, și să dăvedească zelul cuvenit casei Domnului! Să fie plin de curaj fiecare și să se ni-zuiască a ținea poruncile lui Dumnezeu! Fiecare uns al lui Dumnezeu să cânte preamărirea Dumnezeului nostru, deacum și până în veci!

Intrebări pentru studiul berean

§ 1—4. În ce se arată mila și lunga răbdare a lui Iehova? Cui sună avertizarea? Descrie acele împrejurări, care fac de lipsă, ca Domnul să adreseze cuvinte preventivoare poporului său! Arată scopul acestui sfat și modul cum îl primesc cele două clase!

§ 5—7. Intrucât vedem, că cei nelegiuți s au depărțat dela Dumnezeu, pentru ce mai lipsă să se atragă atenția asupra acestui fapt?

§ 8.9. Cum au ajuns cei răi și nelegiuți în starea murdăriei, cum ne arată apostolul (Iacob 3 : 6, 8)? Ce fapte întăresc această concluzie?

§ 10.11. Explică, cum se asociază aceia, care s au rupt dela adevărul prezent cu proștimea împotriva poporului lui Dumnezeu și al adevărului! Citează judecata Domnului împotriva acestora, cuprinsă în versurile 4 și 5!

§ 12—14. Arată, în ce mod fărnice voiesc aceștia să și dupăcum arată apostolul? Ce spune psalmistul, profetul Ieremia și și apostolul Iuda despre aceștia? În-declara-țiile lor, care cuvinte arată, că acești făcători de rele se află între poporul lui Dumnezeu. Cât de potrivit este avitul lui Dumnezeu în acest timp pentru poporul său?

§ 15—18. Ce mărturisire fac aceia, care odinioară au cunoscut pe Domnul, iar acum s'au depărțat dela dâșșul, referitor la starea lor actuală — după afirmările profetului? Cum se poartă față de aceia, care voiesc să se întoarcă și să apuce pe calea potrivită? Cum trebuie să privească poporul lui Dumnezeu neglijența și indiferența (ca începutul fărădelegii)?

§ 19. Explică pentru ce dela 1918 încoace mulți s'au întors dela adevărul prezent și au stat lângă dușman? Descrie situația, în care se află acum clasa aceia!

§ 20—22. Pentru ce pornește Dumnezeu clasei servului, ca să strige din rășputeri și să și ridice glasul ca trâm-bița? În ce orânduială și sub ce comandă pornește acum clasa servului, la executarea chemării sale? Descrie armătura ei și zelul cuvenit!

§ 23. Spune cine sunt „dușmanii“, „apăsătorii“ și „insulele“ amintite în versul 18! Cum se va purta Dumnezeu față de fiecare dintre aceste clase?

§ 24. Ce rol are rămășița în războiul Dumnezeului totputernic?

§ 25. Ce activitate a dușmămului este arătat în versul 19 și la ce rezultat a duce?

§ 26. Aplică declarațiunile profetului, 1 „va veni pentru Sion mântuitorul“ și 2) aceloră, care se întorc din fărădelegile lor în Iacob!

§ 27—29. Pecând se referă timpul amintit în Matei 13 : 41—43? Cu ce măsură trebuie măsurat orice sfat primit ascundă faptele! Reuși-le-a aceasta? Citează cuvintele profetului Isaia, pentru descrierea aceloră, care s'au rupt dela Dumnezeu! La care clasă se referă aceasta, dupăcum arată legătura versurilor? Prin ce devine cineva drept, dela vre-un bătrân sau dela altcineva? Cum să se poarte fiecare membru din poporul lui Dumnezeu față de indiferența sau cărtirea împotriva activității în lucrul Domnului? Arată, care este răspunderea fiecărui uns în această privință!

§ 30—32. Ce asemănare face psalmistul între credincioși, și aceia, care se îndepărtează dela adevăr? Ce promisiune este pentru aceia, care ascultă de aviz, și se întorc dela fărădelegile lor? Care este acum purtarea potrivită ce trebuie să urmeze rămășița?

W. T. 1929 15. Mai.

Scrisori interesante

Iubiți Irași în Christos!

După ce am înțeles din revistă, că Domnul a venit în biserica sa, inima mea s'a bucurat mult de lumină aceia care acum strălucește tot mai bine, ceia ce putem vedea din numerele din Decembrie și Ianuarie (englezește) Îndeosebit este frumos numărul din 1. Ianuarie (apărut

și în românește) din care am înțeles afacerea piramidei din Gizeh.

Eu sunt foarte mulțumitoare pentru această înțelegere deoarece și eu am fost una, care am înghițit acest lucru fără cugetare. Sunt foarte mulțumitoare pentru acele lucruri bune pe care ni le dă părintele cercș în

această zi: dar n'a ajuns încă la sfârșitul lucrurilor bune, pe care ni le păstrează pentru noi.

Mare bucurie găsește în vestirea adevărului, pentru că acolo, unde mai demult nu puteam să vindem cărți, acum oamenii chiar le cer de la noi, și spun că acelea sunt cele mai minunate cărți dintre cari au citit vreodată.

Cu toată inima sunt în armonie cu Casa Bibliei și cu sinceritate doresc să fac voia Dumnezeului meu.

Iubite frate Părintele cere să te binecuvinteze și să te țină în credințioșie! Te asigur de iubirea și rugăciunile mele zilnice. Rămân a ta soră din harul său.

Ware C. Iowa.

Iubiți frați,

Unii care umblă de capul lor printre frați, în năzuința lor de a descuraja pe cei slabi, îi fac să creadă, că Societatea a pus la oparte volumele scrise de fratele Russel. Pentruca frații să înțeleagă care este adevărul în această privință, vă rog, să publicați întrebările ce urmează, precum și răspunsurile după ele.

Sunt bune volumele? Trebuie să le punem în mâna poporului? S'au schimbat care adevărurile fundamentale descoperite prin volume? Pentruca s'a schimbat im-

lesul profețiilor? Este bine dacă adevărul este răspândit cu noile profeții descoperite?

Societatea niciodată nu a vestit, că volumele nu ar fi bune. Fratele Russel în volumul I. pagina 24 arată, că nu e de ajuns, ca cineva să fie în lumină, dar trebuie să și umble în ea, pentruca dealtecum rămâne în întunecere. Cine iubește adevărul cuprins în volume și a avut bucurie citindu-le, acela trebuie să ducă și altora acest izvor de bucurie. Adevărurile fundamentale nu s'au schimbat și nici nu se pot schimba vreodată.

O profeție n-unai dupăce s'a împlinit sau când este în curs de împlinire, se poate înțelege. Cercetătorii Bibliei pot să greșescă, deoarece sunt oameni nedesăvârșiți, da acest fapt nu poate fi păcat. Iată o experiență ce am avut. Dintr-un oraș am plecat pe jos cu un prieten de al meu către un sat apropiat. De departe am văzut un om, de care am fost sigur că este un cunoscut de al nostru. Ne-am grăbit ca să-l ajungem, și mare ne-a fost mirarea, când am ajuns să-l vedem în față, atunci am văzut, că am greșit. Trebuia deci să ne schimbăm părerea avută mai înainte despre om. Așa este și cu profețiile.

Schimbarea în eșelului profețiilor este un semn vădit, că adevărul înainteză în lumina tot mai crescândă, și nu poate nimenea, să-i stea împotrivă.

N. M.

Ruga mea

Calea ta mi-arată,
Doamne și mă'ndreaptă!
Făr' de tine mă' poticnesc,
In mine nu mă'nerd.

A mea fericire
O am lângă tine,
In inimă singur slăbesc,
Deci la tine alerg!

Vorbește și eu, ascult!
Doamne, că aici sunt!
Porunca ta să îndeplinesc:
Doamne veșnic doresc!

Slavă 'nchinăciune
Doamne Tie-ți fie,
Primește-mă cu îndurare
După a mea strigare!

Prim sângele-ți vărsat
Sufletul mi-ai scăpat,
Condu în veșnică viață
pe cei ce-ți urnează!

Mângăie-mi inima,
Și dă-mi îndrăzneală!
După ultima grea luptă:
In cer mă' ajută.